

Spitsbergen augustus 2009

Augustus 2009 is een groep mensen op trektocht gegaan op 78 graden noorderbreedte. In wisselende groeps samenstellingen zijn Sjoerd en Corrie Couperus, Elly van Buren, Anke Sitter, Mariken Soyer, Robin Bongers, Jurjen Fransen, en Henry Soyer op tour geweest. Globaal zijn er drie tochten gemaakt: * Naar Barentsburg en via Gröndalen, Colesbukta en Grube 7 weer naar Longyearbyen. * Touren op de Foxfonnagletscher en tenslotte * met de boot naar Piramiden, afgezet worden op Diabasodden en teruglopen naar Longyearbyen. Het bleek maar weer eens dat plannen maken en die dan uitvoeren twee verschillend dingen zijn. Een aantal deelnemers heeft een bijdrage geschreven om een impressie van de tochten te geven.

Nooit gedacht

Nooit gedacht dat ik zó content zou zijn met het beklimmen van een topje van 800m. Daar kan ik nog eens over opscheppen tegen mijn klimmaatjes, over die 'achthonderders' die ik deze vakantie heb bedwongen... tjongejonge nou. Misschien moet ik er dan toch maar even bij vermelden dat deze op hun eigen manier ook erg hoog gelegen zijn. Als ik mijn armen een beetje schuin uitstrek, de ene die naar het noorden wijst iets onder de horizon en de ander in hetzelfde vlak schuin omhoog, dan houd ik bijna de hele wereld onder mijn armen. Ik sta toch 'on top of the world', maar dan op een andere manier.

Jur, hoe laat is het nu? –Half zeven. Normaal is dat toch reden voor grote onrust. Als je op de top staat, ben je pas halverwege. Half zeven, dan verwacht de huttenwaard je wel aan tafel! Maar wij hebben geen haast. Eerst maar eens wat foto's maken, en mijn twee recreatieve satfoonbelminuten er door jagen. We zijn toch wel vóór het eten weer terug? –Robin, als we terug zijn gaan we zelf eten maken. We zijn dus vast en zeker voor het eten terug.

Ik kijk om me heen. Een bekend alpien landschap, overall lange gletchers. Geen bomen, geen struiken, hooguit wat gras en mos. En, her en der wat dappere bloempjes die vrolijk bloeien in deze barre wereld. Ik zie de gletchertongen tot in het water reiken, en realiseer me weer dat het de zee is waar deze gletchers in eindigen. Dat maakt deze plek anders dan anders.

Jur, hoe laat is het nu? –Tegen acht uur. We moeten nu toch wel gaan opschieten, eerst de laatste vijf heikele meters tot de top weer afklimmen (een bloedlink laatste stukje was dat, verticaal door wankelende stapels van breekbare steen), dan door een schuin veld van losliggende platte steenplaten. Daarna zal het wel opschieten, afdalen over een lange gravelhelling van dertig graden met een klein stukje skiën zonder ski's. We moeten natuurlijk wel voor het donker weer binnen zijn. Of nee...

Robin Bongers

Ik wil ook wel!

Tijdens het lezen van de nieuwsbrief van Henry waarin hij op zoek was naar medereisgenoten, dacht ik; Ik wil ook wel! Met man en broer overlegd en ja, ik ging ook! Maar... waar lag Spitsbergen eigenlijk? Enne... hoe koud is het daar eigenlijk? Kortom, ik wist van niks.

Het belangrijkste was dat mijn lijf de tocht aan zou kunnen en geen kleine gebreken zou gaan vertonen. Dus vooraf maandenlang (ahum) naar de sportschool gegaan. Als grootste outdoor-nitwit gekeken waar Spitsbergen eigenlijk lag en (bijna) mijn hele uitrusting geleend bij André en mijn scoutingzoon Kevin.

En daar stond ik dan; vrijdagochtend om een uur of drie 's nachts in mijn uppie op Spitsbergen. De hal uitgelopen bij het vliegveld, een straatje oversteken en dan sta je op de camping. Een hele gekke ervaring. Hartstikke licht, koud en ver weg van alles wat mij bekend is.

De reis naar Spitsbergen was een fantastische ervaring. Misschien juist omdat ik weinig verwachtingen had, nooit zoiets had gedaan en niet zo veel heb gereisd vond ik het geweldig. De tocht op de boot in de mist, de papegaaiduikers, de enorme gletsjers, het verlaten Russische mijnwerkersdorp, het schieten (niets voor mij!), 24 uur per dag samen zijn met een groep en water halen uit een stroompje. Wat kan je veel afstand afleggen met je hele 'huis' op je rug! En wat verandert de omgeving snel! Doordat ik niets weet van kaart, kompas of GPS hield ik me er niet mee bezig en was het elke keer weer een verrassing wat voor mij lag (en trouwens ook wat links, rechts en achter ons lag...)

Met heel veel moeite heb ik het gevonden rendierengewei in mijn (ofwel André's rugzak) gepropt en gelukkig heel naar Nijmegen gekregen. En daar ligt nu een mooi souvenir van een fantastische, nooit te vergeten reis!

Horen of Zien ?

We staan 's ochtends vroeg te wachten op vervoer naar de boot, die ons naar Pyramiden zal brengen. Met zijn vijven, beetje kletsen. Wat stampen met de voeten want het is koud. Ik hoor een geluid dat ik nog nooit gehoord heb. Een soort fluiten, maar het rammelt wel mijn hersenen door elkaar. Ik kijk Elly aan, die heeft het ook gehoord. We kennen het niet maar herkennen het wel. We draaien ons om en kijken de Isfjorden in. In het water witte ruggen, parallel aan de kustlijn. Beluga's. We twintig. Twee voormalig biologieleraars, die bij elkaar op de opleiding gezeten hebben, zijn intens gelukkig. Ik kies toch voor horen ☺

Henry Soyer

I wonder..... ben ik dat of droom ik?

En zo werd ik op zaterdagochtend in augustus weggebracht met mijn eigen auto naar Schiphol door mijn dochter....., dikke kus....., "dag mam, veel plezier" en ze rijdt met m'n auto weg in het verkeer. Ben ik dat.....waar is de tijd dat ik haar wegbracht als ze op schoolreis ging?

Ze laat mij achter, stoer op bergschoenen en 2 rugzakken, tussen toeristen naar Spanje met beautycases en zonnebrillen. Zijn zij anders of .....ben ik dat?

Overstappen in Stockholm en Oslo met een Fransman op sleeptouw, alsof ik al vaker in Oslo ben geweest. Ik heb eigenlijk pas 1 keer eerder alleen gevlogen. Hé, daar loopt Henry te stressen, zonder Sjoerd en Corrie. Gaat het wel goed met het geweer? Waar zijn de anderen? Overstap gemist. Ben ik dat... bij een overleg over transport van een geweer en munitie?

Landen op Svalbard, zoeken en onderhandelen over zoekgeraakte bagage, sympathieke mensen van de SAS. Tentjes opzetten op SPITSBERGEN, tussen de andere kleine koepeltjes. Het is al laat en toch nog licht en dat blijft het ook. Wat een uitzicht, wat een bijzondere natuur. Ben ik dat, op de camping op Spitsbergen? Na aankomst van de overige tochtgenoten en spullen, naar Longyearbyen en inschieten op de schietbaan.

Met z'n vieren naar het Berendal (Bjorndalen). Hellingen zijn niet steil, wel drassig. Kamp opzetten, struikeldraden spannen om de tenten, uitpuzzelen hoe dat moet, dat kost veel tijd. Dat doen we elke nacht buiten de camping en het gaat steeds sneller. Na het eten om beurten wachtlopen. Ben ik dat... in de KOU met een geweer naast me, kijkend over het dal naar de vogels, rendieren en opletend of er een ijsbeer aangewandeld komt? Stevig de pas er in.... een ongelukkige stap op stenen...een val....is er een dokter in de buurt? Overleg met de satelliettelefoon (niet voor niets meegenomen) en het besluit om bagage achter te laten en terug te lopen (er is geen alternatief). Na afzetten van de gevallene terug om de bagage te halen. En weer terug naar de camping. Ben ik dat....zo lang gelopen?

Na enkele uurtjes slapen, op de boot naar Barentsburg. Je komt ogen te kort, wat een omgeving! Zeehonden, gletsjers, papegaauiduikers, stormvogels en binnen in het bootje is het warm en ik val in slaap. In Barentsburg lopen we door een Russische stadje en nemen een kamer in een Russisch hotel. Ben ik dat, een Russisch biertje drinkend en dromend in een Russisch hotel?

Met z'n tweeën het Gröndalen in. Stap na stap afwisselend over mos, moeras, stenen, mos, moeras, stenen, mos.... Af en toe wat rendieren die langs grazen. Wanneer zouden we aan het einde van het dal zijn? Vandaag niet, maar we vinden een Noorse hut. Weer een nacht geen ijsberenbescherming nodig. Ben ik dit, hier in deze stilte, leegte en overweldigende natuur lopend en nog een "paar" dagen hierna ook?

Oversteken van de eerste rivier. Leuke afwisseling op het lopen.

Een dag met andere dalen: smaller, steiler, we zoeken de waterscheiding die er moet zijn (kijk maar hoe de rivieren lopen op de kaart). Een waterscheiding zie je niet, die je hoor je....doordat je het water niet hoort. Even ruist er geen water en is het stil. Heel stil. In ons kamp een prachtige zondaling (ze gaat niet onder, maar zakt wel) met mooi licht en lange schaduwen. Als er nu iemand valt of er gaat wat mis.... wat doen we dan, ben ik dat in die wildernis?

Een helling met zwarte kiezelstjes, waar hier en daar een klein wit papavertje in bloeit. Dan aan het eind van een lang dal een pas over met veel stenen en ook opeens een gletsjer. Dit is niet leuk meer.

Na de pas zijn er nog veel meer stenen in alle kleuren, maten en vormen. Ze liggen te wiebelen, staan rechtop of liggen plat en glijden weg. De twee uur worden er vier en ik kan bijna niet meer. Maar we halen natuurlijk wel de weg, bellen een taxi en kapot van moeheid maar vreselijk trots laten we ons naar de camping rijden.

En natuurlijk was het een waanzinnige ervaring. Ben ik dat, kan ik dat, heb ik dat gedaan?

Week twee: de gletsjers op, met z'n vieren. Overgeven aan de instructies van de mannen (met ervaring, heb ik niet). Ik loop over de sneeuw, aan een touw, met stijgijzers, een pickel in mijn hand. Dat zijn toch altijd van die kanjers, die met touwen en pickels de berg op lopen? ....ben ik dat?

Dan lopen we over een gletsjershelling (aan touw, zonder stijgijzers) en gaan glijden. Pickel in het ijs en er op hangen, zoals uitgelegd. Ik hang.....maar dan? Ik zit als een schildpad (met rugzak) vast onder een touw en moet op tenen en ellebogen kruipen over het ijs naar de kant.

Week drie, met z'n vijven (gezellig niet meer de enige vrouw): met de boot weer een prachtige tocht (bij vertrek ook Beluga's gezien) met een leuke gids naar Pyramide, een verlaten Russische mijnwerkersdorp. Bizar en bijzonder. Een Hollandse vrouw die daar smoor verliefd is geworden op een Rus, die Longyearbyen met 2000 mensen al te druk vindt.

Dan van boord met een Zodiac bij Diabasodden. De andere toeristen zwaaien ons uit en vinden ons stoer dat we daarvandaan terug lopen. Dat doen we in drie dagen met ook weer een hele lange oversteek van een rivierbedding. En we zien de eerste bomen van 10 centimeter hoog, kruipberk.

Eén keer geeft m'n lijf aan dat het wel welletjes is met al dat lopen, maar na een goed gesprek (we hoeven nog maar 2 dagen en het is een geweldige prestatie) gaan we samen verder. M'n lijf, ik en de rugzak, samen met de tochtgenoten. Een fijn team, elkaar acceptierend, waardierend en stimulerend. Je bent zo op elkaar aangewezen, je moet wel en het ging ook fantastisch.

Terug op de camping midden in de nacht een belevenis: waxinelichtjes worden gehaald en iedereen is opgewonden! De zon gaat voor het eerst weer even onder. Bijzondere mensen daar, die wandeltochten organiseren of de camping runnen. Een harde koude wereld met veel warmte door de bijzondere natuur, saamhorigheid, mentaliteit van aanpakken en plezier maken, niet zeuren.

En weer op terug Schiphol word ik opgehaald met m'n auto, nu door mijn zoon. Hartelijk worden we ontvangen door allerlei familieleden van de tochtgenoten, zelfs met spandoek!

Nog nooit heeft het zo lang geduurd na de terugreis voordat ik weer echt in mijn eigen wereld land.

Was ik daar echt ....of was het toch een droom?

Elly van Buren

Het was niet onze gelukkigste vakantie!

Het begon met de heenreis, de helft van onze bagage moest in Oslo door de douane, de andere helft werd meteen per vergissing doorgestuurd naar Longyearbyen. Samen met een vertraagde vlucht misten we de aansluiting en een van

onze flessen jenever viel op de grond van het vliegveld kapot. Diner en hotelvoucher gekregen en via wachtlijst al (!) de volgende morgen naar Longyearbyen. Daar bleek de heupband van Corrie's rugzak niet aanwezig. Maandag nieuwe rugzak gekocht, schietoefeningen gedaan en aan eerste hike naar Barentsburg begonnen. Wachtlopen was best prettig, eindelijk rust. Dinsdag ben ik (Sjoerd) na drie uur lopen afgrijselijk gevallen, voorover, gelukkig niet dood, ook geen levensgevaar, dus geen helicopter.

Mijn rugzak laten liggen ('s avonds door Elly en Henry opgehaald) en in 5 uur terug naar Longyearbyen. In ziekenhuis wonden verzorgd, Veel hechtingen in linkerhand en –duim en overal pleisters. Neus wel dik en blauw maar niet gebroken. Naar hotel, volgende dag weer naar ziekenhuis omdat verband steeds doorbloedde, X-ray, open

fractuur(tje) in duim (in kootje). Gespalkt, 4 weken rust. Dat betekende definitief het einde van verdere trektochten In de loop van de week werden bovendien de rib kneuzingen steeds beter voelbaar.

Daarna hebben we veel tijd doorgebracht met pendelen tussen dorp en camping. Longyearbyen heeft voor ons geen geheimen! Bovendien slaagden we er in een last minute cruise van drie dagen te boeken. We willen niemand jaloeers maken, maar het was heerlijk luxueus. We kregen alsmaar lekker eten, en de rest van de tijd kregen we voorlichting, wandelden we, en voeren we rond in Zodiacs. Barentsburg, Ny Alesund, ijsbergen, gletscherfronten tot 6 km, uit de verte walrussen en een ijsbeer met cub, alles was er. Je werd er wel moe van, want het was steenkoud in die Zodiacs en je was een half uur bezig om je aan te kleden met warme kleren, schoenen, zwemvesten, handschoenen en mutsen. Corrie moest mij helpen met van alles, vooral ritsen en veters vastmaken en handschoenen improviseren lukte mij zelf niet. Na afloop moest alles weer uit en dan moest je meteen weer eten, waarbij Corrie alles in stukjes moest snijden. Ik vond de cruise eerst wel duur, last minute of niet, maar eenmaal aan boord bleek dat de anderen allemaal drie keer zoveel hadden betaald, daarvan werd het voor ons niet goedkoper, maar het voelde toch voordeliger.

Na de cruise heeft Centraal Beheer ons gerepatrieerd. We vinden het nog steeds erg jammer dat we deze reis niet, zoals gepland, met de anderen hebben afgemaakt. Gelukkig hebben we nog goede herinneringen aan de gezellige gesprekken op de camping. Verdrietig om wat we hebben gemist en steeds blijer om wat we nog wel hebben meegemaakt is dit verhaal geschreven door

Corrie en Sjoerd

“Deze doos moet naar Spitsbergen”,

voegde ik de dame achter de Albert Heijn balie toe. Het was de tweede supermarkt met TNT-service die ik aandeed. “Waar naartoe?” vroeg ze vriendelijk. “Spitsbergen”, antwoordde ik met een uitgestreken gezicht. Ik besloot haar zo min mogelijk ‘op weg’ te helpen. De winkeldame begon quasi rustig haar nieuwe tarievenboekje door te bladeren op zoek naar Spitsbergen. Ze kon het niet vinden. De doos zette ik alvast op de balie neer. Dat leek me verstandig. Waarschijnlijk had zij in haar jeugd andere avonturenboeken gelezen dan ik. Mijn jeugdboeken gingen over kerels die niet eens op zoek waren naar Spitsbergen maar het toch vonden. Mannen met baarden.

Henry Soyer had me al eerder gevraagd of ik mee wilde naar Spitsbergen. De eerste keer had ik af moeten zeggen maar die tweede keer zou ik mee. Eindelijk, Spitsbergen in zicht. Na het introweekend in België en de informatieavond in Zeist tikte ik een splinternieuwe bagagelijst. Inclusief opberglocatie en gewicht in grammen. Het meeste van de bagage kon in de rugzak en de rest zou ik in een doos vooruit sturen.

In de nacht van 17 augustus 2009 zagen we het eerste stukje Spitsbergen door ons vliegtuigraampje. Het was al 23.15 uur, maar in de poolnacht ging de zon niet onder zodat we alles goed konden zien. Er hing een roodkoperen gloed aan de hemel. We waren opgewonden. Ik voelde me erg bijzonder, en dat was een goed gevoel. Het leek alsof we een nieuwe werkelijkheid in vlogen waarbij alle knoppen in een andere stand stonden. Later bleek dat ook zo te zijn. Want geen donkere nacht. Geen mobiel bereik, bomen of struiken. Geen drank zonder rantsoenkaart en geen wandelpaden in de wildernis. Wel vrieskou en sneeuw, wonderlijke landschappen, rendieren op steenworp afstand. Papegaaiduikers, Strandlopers en Grote burgemeesters in enkelvoudige stemming. Ook mossen in vele kleuren, Steenbreek en Arctische papaverachtigen. Beluga’s van negen meter, met ruggen die niet leken te eindigen in hun gekromde duik. Een zeehond op een schots. En bergen. Tafelbergen, kruimig tot de laatste stap. Slapen binnen de struikeldraden met geweer binnen handbereik. Geen ijsberen gezien, gelukkig. Spitsbergen, zeer indrukwekkend.

Weken later fietste ik door het centrum van Zevenaar. Op de hoek van de straat zat, tot een maand geleden, het postkantoor. Daar hadden ze zeker geweten waar mijn doos naartoe moest. De baliemedewerkers zouden natuurlijk gevraagd hebben wat ik er precies ging zien. Ik had het ze niet kunnen zeggen. Ik fietste door naar Albert Heijn om een paar kleine boodschappen te doen. Bij de ingang trof ik de dame die indertijd mijn doos had verzonden.”En was uw doos op tijd in Driebergen?” riep ze vrolijk. “Nee, hij was te laat door de sneeuw, dat kan ik je wel zeggen.”

Jurjen Fransen

Hoe verder?

Ik heb gemerkt tijdens de tochten die ik voor de Nederlandse Bergsportvereniging leidt, tijdens tochten met vrienden in de natuur en vooral op deze Spitsbergentocht, dat ik gelukkig ben als ik kan gidsen. Organiseren, regelen, mensen leiden en begeleiden én mijn kennis over natuur en omgeving overbrengen. Ik ben toch ooit leraar geweest ☺. Ik ben eigenlijk natuurlijk gids!

Dus ik ga terug, volgend jaar zomer. Maar dan wel vroeger in het jaar: eind juni tot derde week juli. Gidsen onder het motto: “Professioneel maar niet commercieel”. Of, wat platter, “als mijn kosten der maar uit zijn”. In januari volgt een nieuwsbrief met “het nieuwe aanbod”. Dus kijk op www.natuurlijkheids.nl. Coming Soon!

Henry Soyer

A flyer for 'Natuurlijkheids.nl' featuring a landscape photo of a mountain range. The text on the flyer includes:

Natuurlijkheids.nl
Henry Soyer is de natuurlijke gids.
Mijn motto is "professioneel maar niet commercieel"

Mijn werkgebieden:
Spitsbergen (Svalbard)
(Oost-) Europese natuurgebieden
De Alpen

Mijn aanbod:
Ik neem uw logistieke problemen uit handen.
Ik maak samen met u een uitgekiend programma.
Ik verzorg alle veiligheids- en communicatie apparatuur.
Ik gids u veilig naar de aangegeven plaatsen.
En deel mijn kennis over planten, dieren en omgeving

Contactinformatie:
Henry Soyer
Zuiderlaan 19
6905AC Zevenaar
51°55'18.34" N
6° 4'25.99" O
info@natuurlijkheids.nl

De "echte" website zal medio februari 2010 in "de lucht gaan"